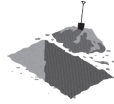

Fotoğraf: ©Hyeoung

Bora Chung (Seul, 1976), bilimkurgu ve gerçekdışı öyküler kaleme alan, çağdaş Kore edebiyatının önde gelen yazarlarından. Rusça ve Lehçeden Koreceye yaptığı çevirilerin yanı sıra, bugüne dek yayımlanmış on bir romanı ve sekiz öykü derlemesi bulunuyor. *Lanetli Tavşan*'la 2022'de Uluslararası Booker, 2023'te Ulusal Kitap ödüllerine; 2025'te *Senin Ütopyan*'la Philip K. Dick Ödülü'ne aday gösterildi. *The Midnight Timetable* ve *Red Sword* romanları ise 2026 Locus Ödülü'nün çeviri roman kategorisinde finalist oldular. Pek çok uluslararası onura layık görülen ve son olarak *The Midnight Timetable* ile 2026 Ursula K. Le Guin Kurgu Ödülü finalistisi olan Chung, yaşamını Güney Kore'nin Po-hang şehrinde sürdürüyor.

Sevda Kul, 1993'te Malatya'da doğdu. 2016'da Maltepe Üniversitesi İç Mimarlık bölümünden mezun oldu. İlk çevirisi *Çalışmanın Hüznü ve Neşesi* 2022'de yayımlandı. 2024'te FABİSAD'ın düzenlediği 10. GIO Ödülleri'nin çeviri kategorisinde *Lanetli Tavşan* çevirisiyle birincilik ödülüne layık görüldü.

KİMSE BİLMEZ

Bora Chung

Özgün İsmi: 아무도 모를 것이다, Nessun Saprà

© 2023, Bora Chung

Tüm hakları saklıdır.

© 2026, Tersine Kitap

Tersine Kitap - 10

Korece Aslından Çeviren: Sevdâ Kul

Editör: Alican Saygı Ortanca

Düzeltili: Tuğçe Nida Gökırmak

Kapak ve İç Tasarım: Hamdi Akçay

1. Baskı, Ağustos 2026, İstanbul

ISBN: 978-625-92642-9-5

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Greenbook Agency anlaşmayla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım amacıyla yapılacak alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmadan hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz. Bu kitabın herhangi bir bölümü, yapay zekâ teknolojileri ya da sistemlerinin geliştirilmesi amacıyla hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Baskı ve Cilt

Ana Basın Yayın Gıda İnşaat Sanayi ve Ticaret Anonim Şirketi

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk. No: 13/6

Bağcılar / İstanbul

Tel: 0212 446 05 99

Sertifika No: 81860

Tersine Kitap Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret Limited Şirketi

Sertifika No: 80569

Caferağa Mah. Şifa Sk. No: 19

Kadıköy / İstanbul

tersinekitap.com

tersinekitap

info@tersinekitap.com

Bu kitap Literature Translation Institute of Korea (LTI Korea) desteğiyle yayımlanmıştır.

Bora Chung Kimse Bilmez

Çeviren: **Sevda Kul**

tersine

İçindekiler

AĞAÇ	7
SAÇ	33
MASKE	49
ÇATLAK	77
SU	104
DAĞ	126
YAĞMURLU GÜN	150
ISLIK	167
NESSUN SAPRÀ	188
MUTLAK MUTLULUK	222
Yazarın Notu	242

AĞAÇ

Oralarda toprak balçık kıvamındaydı. Bereketiyle ekinleri coşturur, her yıl bolca mahsul verirdi. Yıllardır o bölgede yaşayan yetişkinler çocukları devamlı uyarırdı: “Sakin ha toprakla oynayayım demeyin. Altında canavar var. Kazmaya kalkarsanız kolunuzdan, bacağınızdan tuttuğu gibi içine çeker, sonra da canınızı alıverir.”

Çocuk bu söylentilere elbette inanmıyordu. Toprakla haşır neşir olmaktan hiç hazzetmezdi zaten. Yerin altı ilgisini çekmiyordu. Yükseklereydi onun asıl merakı. Yükseklere tırmanıp köye ve dünyaya tepeden bakmaya bayılırdı. Gözlerini sıra sıra dağların dizili olduğu, yerle göğün birleştiği ufka diker, ötesinde ne olduğunu hayal ederdi. Gün içinde renkten renge bürünen gökyüzü seherin şıpır şıpır damlıyormuş hissi veren doygun mavisinden öğlenin duru su yeşiline, akşamın eflatunla harelenen nar çiçeği kırmızısından gecenin çivit mavisine dönerken o, köyün yakınlarındaki ormanın en yüksek ağacının tepesine çıkar, bu esrarengiz renk geçişlerini bıkmadan usanmadan, âdeta büyülenmişcesine seyrederdi.

Çocuğun arkadaşı sakattı. Bacakları kuru dallar gibi çarpıktı. Ağaç budaklarını andıran sert ve yumru yumru

eklemlerinin sayıca fazlalığı yüzünden bu bacaklar her adımında olur olmadık yönlerle bükülürdü. Dengesini koruyabilmek için kollarını ardına kadar açar, çırpı bacaklarını iki yana savura savura güçlükle yürürdü. Yaşıtlarından çok daha ufak tefek ve hafif olduğu için eklemleri sağa sola b k lm yor, kaplumbağa hızıyla da olsa kendi ayakları üzerinde ilerleyebiliyordu.

Ama ağaçlara tutunduğu anda o hantal halinden eser kalmazdı. Küçük bedenini cılız ama kaya gibi sağlam ve kuvvetli kollarıyla taşı r, uçan sincap gibi daldan dala sekerdi. Yükseklik korkusu nedir bilmezdi, derin bir nefes alıp vücudunu bir kere saldı mı en uzak dallara bile tam isabetle tüy gibi konardı. Bu atlayışlar dallarda pinekleyen kuşları ve pofuduk yanaklarına yemiş tıkıştıran sincapları yerinden sı ratsa da onlara zarar vermezdi. Arkadaşı hayvanları sı f eğlence olsun diye incitecek biri değildi. Ağaçların tepesindeyken yabanıl doğaya karışır, özgürlüğü sadece orada bulurdu.

Arkadaşının gizli dünyasını fark eden ilk kişi oydu. Zira köyde hiç kimse bu sakat oğlana dönüp de bakmazdı. Doğuştan bahtsız birine haddinden fazla dikkat kesilmek ya da merhamet göstermek o kişiye kasten eziyet etmek kadar yakışsız ve çirkin bir davranış sayılırdı. Tam da bu yüzden köyün büyükleri onun düşmemek için çırpındığını gördüklerinde başlarını hemen başka yöne çevirirdi. Yaşıtları ona sataşmazdı ama aralarına da almazdı.

Tek arkadaşı vardı, o da çocuktu.

 ocuk güneş doğar doğmaz, hatta bazen şafak bile sökmeden soluğu arkadaşının evinde alırdı. Arkadaşı onu her defasında neşeyle karşılar, binbir zahmetle avluyu geçip kapıyı kendi açardı. Arkadaşının ailesi de çocuğu evlerinde görmekten memnundu. Koca köyde sakat oğullarına insan gibi davranan tek kişi oydu çünkü. Minnetlerinin nişanesi

olarak her gelişinde çocuğun önüne sıcak yemek koyar, karını bir güzel doyururlardı.

Çocuk da bu iyiliklerinin kıymetini bilirdi. Anne babası ölünce köydeki akrabaları onu yanına almıştı ama tıpkı sakat arkadaşı gibi o da görmezden gelinirdi. Ağzına her lokma atışında yengesinin yüzünü ekşittiğini, odaya girdiğinde kuzenlerinin aniden sohbeti kesip bakışlarını kaçırdığını, evden çıkar çıkmaz amcasının kapıyı arkasından güm diye çarptığını biliyordu. O da arkadaşı gibi bu dünyada yapayalnızdı. İnsan ne kadar yalnızsa soğukta ve açlıkta ruhunu sarıp sarmalayacak sıcak bir aile ocağına o kadar ihtiyaç duyar. Çocuk için arkadaşının evi tam da böyle bir ocaktı. O ocağın dışındaki buz kesmiş, vurdumduymaz dünyada biri yetim, diğeri sakat bu iki çocuk işe yaramayan ama atmak istense de atılamayan baş belası bir yükten farksızdı.

Kimseye ayak bağı olmak istemedikleri için her sabah erkenden kahvaltılarını edip ormanın yolunu tutarlardı. Çocuk, arkadaşı geri kalmasın diye ağır ağır yürürken göğün renklerini ve o göğe uzanan ağaçları seyre daldı. Binbir güçlkle ona yetişmeye çalışan arkadaşı ise bir yandan çarpık ayaklarına bulaşan çamurdan yakını, bir yandan da gece gördüğü rüyaları anlatırdı. Bir tek rüyalarında sakat değildi. Orada dilerse yerde yılan misali sürünebilir, vahşi hayvan gibi dörtnala koşabilir ya da kuş olup göklerde uçabilirdi. Rüya âlemi onun için gerçek dünyadan daha kıymetliydi, orada ne yaşıdıysa hepsini en ince ayrıntısına kadar zihnine kazır, sonra da biricik arkadaşına anlatırdı.

Rüyalar eşliğinde ormana vardıklarında gözleri yüksek bir ağaç arardı. Ormanın derinliklerine doğru ilerlerken karşılarına bazen dik bir yokuş ya da üstünden atlamaları gereken bir dere çıktı mı çocuk hemen arkadaşını sırtına alırdı. Bu meşakkatli yürüyüş fazla uzun sürmezdi, zira orman

ağaçlarla kaplıydı ve ağaç olan yerde arkadaşının ulaşamayacağı bir yükseklik yoktu. Başta küçük bir yardım alması yeterdi, sonrasında çocuğun bakmaya bile cesaret edemediği yüksekliklere hiç zorlanmadan bir çırpıda tırmanıverirdi. Aşağıda ağzı bir karış açık kalan çocuğa tepeden bakarken kahkahaları ormanda cınlardı.

Arkadaşının bu kahkahaları çocuğun içini ısıtırdı. Bal gibi de dalga geçiyordu ama içinde art niyet yoktu, iki dostun birbirine masumca takılmasıydı yalnızca. Çocuk da bunu bildiğinden birlikte güler, sonra peşinden ağaca tırmanırdı. Arkadaşının tırmanma becerisi hayranlık uyandırıcıydı ama çocuğun da sağlıklı ve dinç bir vücudu vardı, arkadaşı biraz yavaşladığında aradaki mesafeyi çabucak kapatıverirdi. Belli bir noktaya kim daha önce ulaşacak diye iddiaya girdiklerinde kaybeden taraf hep çocuk olurdu, iş kimin daha yükseğe tırmanacağına geldiğindeyse başa baş kalırlardı. Tekinsiz dalları, hırçın kuşları ve ürkek hayvanları geride bırakarak daha önce ulaşamadıkları bir noktaya vardıklarında dünyalar onların olurdu. Fethettikleri o yüksek dallarda yan yana oturup aşağıya bakarken uçsuz bucaksız ormanın ötesinde sıra sıra dağların ardındaki çok daha büyük ve ilginç diyarların hayalini kurarlardı. İkisi de sakat oğlanın bu haliyle köy sınırlarının dışına asla çıkamayacağını içten içe biliyordu. Ama daha yolun başındaydılar, küçük ve toy hayatlarından daha büyük ve görkemli bir dünyanın varlığına olan çocuksu inançları sayesinde yarınlara getireceği mucizelere dair umutları hep diri kalırdı.

En güzel zamanlarıydı. Açlığın, soğüğün, yalnızlığın içinde lekesiz masumiyetleriyle güzelleştirdikleri zamanlar...

Bir gün yine böyle ağaç tepesinde oturmuş ufka bakarken ormandaki patikadan geçen bir yolcu ikisinin de dikkatini çekti. İhtiyar eşeğinin sırtında ağır ağır ilerleyen yolcunun

kafasında taba rengi bir keşiş başlığı, elindeyse uzun bir değnek vardı. Altındaki eşek ufak tefek, kendi ise uzun ve heybetli olduğundan ayakları yere değdi degecekmiş gibi eğreti duruyordu. Ya derin düşüncelere daldığından ya da uyuya-kaldığından başı göğsünde, gamsızca sallana sallana altlarından geçip giderken iki çocuk, ağacın tepesinde gizlendikleri yerden meraklı bakışlarla izliyordu. Yabancıların yolu buralara pek düşmezdi, düşse bile araya giren köylüler yüzünden kimseyi şimdi yaptıkları gibi doya doya seyredemezlerdi.

Arkadaşı fısıltıyla, “Uyuyor bu ya. Baksana şimdi pat diye yere düşecek,” diyerek kıkırdadıktan sonra gözlerini kısıp vücudunu sağa sola sallayarak yolcunun eşek sırtındaki halini taklit etti.

Çocuk da kahkahalarını bastırarak bu eğlenceye ortak oldu. Arkadaşı dilini sarkıtarak horlayınca çocuk kendini daha fazla tutamadı. Arkadaşının sağa sola savruluşuna çocuğun kahkahalar içinde debelenmesi eklenince üstünde oturdukları dal beşik gibi sallandı. Bu sallantı kahkahalarının dozunu daha da artırdığında daldan hiç de hayra alâmet olmayan çatırtılar yükseldi. İkisi de içlerinde kabaran kahkahaları güçbela zaptedip dala sımsıkı yapıştı. Çatırtılar dinince de dalı sarsmamaya gayret ederek yeniden gülüşmeye başladılar.

Derken aşağıdaki yolcu başını kaldırıp yukarı baktı. Sert ve donuk bakışları tam da ikisinin bulunduğu noktayı hedef almıştı. Korkuyla irkilen çocuk gülmeyi kesti.

O esnada arkadaş daldan bir fındık koparıp yolcuya fırlatıverdi.

Fındık iri değildi ama içini bir güzel doldurmuş, taş kadar sertleşmişti. Havada yay çizerek eşeğin tam önündeki yumuşak toprağa saplandı. Bu beklenmedik saldırıyla neye uğradığını şaşırان zavallı hayvan anıarak şaha kalkınca

yolcu bir anda kendini yerde buldu. Sırtında onu dizginleyecek kimse kalmadığı için iyice zıvanadan çıkan eşek acı acı anırarak ormanın derinliklerine doğru kaçtı.

Olan biteni yukarıdan izleyen çocuklar tam yeniden kahkahalara boğulacaktı ki yolcunun yerde kıpırdamadan yüzü koyun yattığını fark ettiler. Yolcu ağır ağır ayağa kalktığında ikisi de rahat bir nefes aldı. Çocuk, arkadaşını dirseğiyle dürtüp matrak bir espri patlatacakken yolcu başını kaldırıp dehşet saçan gözlerle onlara baktı. Sonra da ağaca tırmanmaya başladı.

İkisi de gözlerine inanamıyordu. Bir yetişkinin ağaca tırmandığına ilk kez şahit oluyorlardı. Yolcunun bu kadar çevik ve kıvrak hareketlerle yukarı tırmanabileceğini hiç hesaba katmamışlardı. Kaçmak isteseler de kaçamazlardı, oturdukları dal ağacın en tepesindeydi. Başka bir ağaca atmanın tek yolu aşağı inmekten geçiyordu, aşağıdaysa yolcu ateş püsküren gözlerle onlara doğru yaklaşıyordu. Resmen kapana kısılmışlardı.

Cesaretini ilk toplayan arkadaşı oldu. Dallara tutuna tutuna kendini aşağı bırakırken, “Hadi, çabuk!” diye fısıldadı. “Biraz inip yandaki ağacın dalına atlayalım. Acele et!”

Çocuk tereddüt edince arkadaşı ayaklarının hemen dibinden seslendi: “O koca cüssesiyle bizim kadar hızlı hareket edemez. Korkma hadi gel!”

Başka çaresi kalmayan çocuk korkudan eli ayağına dolaşarak aşağı kaymaya başladı. Biraz alçaldıktan sonra arkadaş önce davranıp yandaki ağaca geçti. Çocuk da ayağıyla ağaç gövdesindeki çıkıntılardan destek alarak arkadaşının uzattığı eli sıkıca kavradı. Tam yan ağacın dalına atlamak üzereydi ki...

Yolcu ayak bileğinden yakalayiverdi onu.

Çocuk çığlığı bastı. Bileğine yapışan eli defetmek için can

havliyle kolunu aşığı savurdu ama bu sırada arkadaşının eline asıldığının farkında değildi.

O hengâmenin sonunda ikisi de kendini boşlukta buldu.

Çocuk, bilinci yerine geldiğinde ellerini hareket ettiremediğini fark etti. Yolcu onları bileklerinden sırt sırta bağlamış, şimdi de elindeki değnekle toprağı kazıyordu.

Uzun ve dayanıklı değnek yumuşak toprağı kayarcasına saplanıyordu. Çocuk daha neler olup bittiğini anlayamadan yolcu ikisini de ayağı kaldırıp kazdığı çukura yerleştirdi ve üzerlerine toprak savurmaya başladı.

Çukur görünenden daha derindi, iki çocuk içinde küçücük kalmıştı. Toprak göğüs hizalarına yükselirken çığlık çığlığa ağıladılar ama ormanın ortasında seslerini duyurabilecekleri kimseler yoktu.

Yolcu derinden gelen tok sesiyle, “Durduk yere belanızı aradınız,” diye mırıldandı. “Sen misin elin eşeğine göz diken. İşte böyle canına okurlar adamın.”

Ağzının içinde bir şeyler homurdanırken bir yandan da toprağı ayaklarıyla çiğneyip iyice sıkıştırıyordu. İşi bitince göğüslerine kadar gömülü iki çocuğı orada öylece bırakıp ormanın derinliklerine doğru gözden kayboldu.

Bağırmaktan sesi kısılan çocuk nihayet biraz sakinleştiğinde orman toprağının ne kadar yumuşak ve gevşek olduğunu hatırladı. Debelendikçe kol ve bacaklarının etrafında yavaş yavaş boşluklar açıldı. Bileklerindeki ipten kurtulabilmek için ellerini oynattı.

“Yardım et,” dedi arkadaşı soluk soluğı. “Biri... biri beni dibe çekiyor.”

Arkadaşının ne kadar geniş bir hayal gücü olduğunu biliyordu, bunu da korkudan uydurduğunu düşündü.

Can havliyle ellerini oynatıp bileklerini çekştirirken bir yandan da söyleniyordu.

“O fındığı atman şart mıydı yani?”

“Ne bileyim, o an elime geliverdi işte...” dedi arkadaşı burnunu çekerek. “Öyle aniden bize bakınca panikledim.”

“Bana asılacağına çözmeye çalış şu ipi!” diye çıkıştı çocuk. “Kalın ama sıkı değil, sen de uğraşırsan hemen açılır.”

“Ben asılmıyorum ki,” dedi arkadaşı ecel terleri dökerek. “Dedim sana, biri aşağıdan çekiyor. Bacaklarımdan yukarı tırmanıyor sanki...”

Sesi iyice içine kaçmıştı. Çocuk arkadaşının yine kordudan sayıkladığını sandı, ta ki ayaklarının altından çeken gücü kendi de hissedene dek. İpi çözdükten sonra ölümle burun buruna gelmiş birinin çaresizliğiyle çırpınarak kendini çukurdan kurtarmayı başardı.

“Tut hadi!” diyerek elini uzattı ama arkadaşı dehşetle irişen gözlerini ona dikip başını iki yana salladı.

“Ne var? N’oldu?”

“Kollarımı kaldıramıyorum. Aşağıdan çeki...”

Daha lafını tamamlayamadan boynu kaskatı kesildi, teni pürüzsüzlüğünü kaybedip odunlaşmaya başladı. Çılgık atmak ister gibi ağzını ardına kadar açtı ama artık çok geçti. Göğsüne kadar gömülü olan sakat oğlan açık ağzında donan sessiz çılgıyla oracıkta bir ağaç kütüğüne dönüşüvermişti.

Çocuk arkadaşının başında ne yapacağını bilemez bir halde öylece kalakaldı. Seslendi, dokundu, odunsu gövdesini yumrukladı ama nafiye. Arkadaşı artık ne duyabiliyor ne de cevap verebiliyordu. Ağlayıp sızlayarak, avazı çıktığı kadar çılgıklar atıp haykırarak saatlerce bekledi. Sonunda akşam karanlığı çökünce mecburen ormandan ayrılıp köyün yolunu tuttu.

Arkadaşının evine gidip acı gerçeği ailesine anlattığında annesi yaşadığı şokla fenalaşıp bayıldı. Kocası, yere yığılan

kadını tek kelime etmeden göğsüne bastırırken çocuğa öldürecekmiş gibi bakıyordu. Çocuk o gözlerde parıldaayan öfkeli görünce arkadaşının babasından medet umamayacağını anladı. Adamın sessizce kapıyı işaret etmesi üzerine de evden çıkıp gitti.

Ormana geri dönmek istedi ama hava çoktan kararmıştı. O gece gözüne doğru dürüst uyku girmedi. Şafak söker sökmez bir kez daha arkadaşının evine gittiğinde onu boş bir ev karşıladı. Arkadaşının ailesi bir gecede tası tarağı toplayıp ortadan kaybolmuştu.

Gerçeği kabullenmesi uzun zaman aldı.

Her gün tek başına ormana gidiyor, arkadaşının yanı başında akşama kadar öylece oturuyordu. Ne kadar dil dökerse döksün, ne kadar ağlarsa ağlasın cevap alamıyordu. Arkadaşı artık sert, pütürlü, soğuk bir ağaçtı. Zaman geçtikçe arkadaşını diğer ağaçlardan ayırt etmekte zorlanmaya başladı. Islak, vıcık vıcık ama son derece bereketli toprağa kök salan arkadaş ormandaki diğer ağaçlar gibi hızla serpilip boylanmıştı. Başlarda küçük bir kütükken kabuğundaki yüz hatları seçilebiliyordu. Ama dallanıp budaklanınca yüzü de diğer gövdelerin arasına karıştı gitti. Çocuk onu ne kadar ararsa arasın izine bir daha rastlamadı.

Biricik dostunu kaybettiğini anlayınca bir kez daha göz yaşlarına boğuldu. Gözlerinin önünde ağaca dönüştüğü gün yaptığı gibi dizlerinin üstüne çöktü ve arkadaş olup olmadığını bile bilmediği bir ağacın gövdesine alnını dayayıp avazı çıktığı kadar bağırdı.

Arkadaşından hiçbir karşılık gelmedi.

Zamanla hırçın, kavgacı biri olup çıktı.

Amca, yenge, kuzen demeden köydeki herkese sataşıyor,

önüne gelene hakaretler yağdırıyordu. Biri çıkıp da ağzının payını vermeye ya da onu azarlamaya kalksa gözü dönmüş-
çesine üstüne çullanıyordu. Çok geçmeden, halihazırda taşı-
dığı “kimsesiz yetim” etiketinin yanına bir de “ıflah olmaz”
damgası yapıştırıldı. Öfkesinin altında yatan korku ve vic-
dan azabını bilmediklerinden onu anlamaya ya da yaraları-
na merhem olmaya çalışmadılar. Sonunda hırçınlığı taham-
mül sınırlarını aşacak seviyeye ulaştı.

Köyden kovulduğu gün soluğu yine ormanda aldı. Arka-
daşının tam olarak nerede kök saldıgını bile bilmediğinden
gözüne kestirdiği ilk ağacın dibine çöktü. Evden çıkar-
ken yürüttüğü içkiyi tek dikişte içti. Bağıra çağıra ağlarken
olduğu yerde sızıp kaldı.

Rüyasında yine aynı ormandaydı. Arkadaşıyla karşı-
lıklı oturuyorlardı. O da büyümüş, kendi gibi bir delikanlı
olmuştu.

Biricik dostunu görmenin sevinciyle uzanıp elini tutmaya
yeltendi ama arkadaşı çırpı gibi zayıf elini hızla geri çekip
yüzünü başka yöne çevirdi.

“Açlıktan ölüyorum. Yağmur suyu ve toprak yetmiyor.
Dayanamıyorum artık.”

“Ailen, akrabaların, hepsi taşındı gitti buralardan,” dedi
delikanlı. “Beni de amcamın evinden sepetlediler. Ama sen
yeter ki iste, köye iner yiyecek bir şeyler aşırım.”

Arkadaşı yüzünü tekrar ona çevirdiğinde gözlerinde ür-
pertici bir parıltı vardı.

“Canlı olsun,” dedi derinlerden gelen, tekinsiz bir sesle.
“Beni bu hale sen getirdin, bedelini ödemen gerek.”

“İyi ama nasıl?”

Arkadaşı gözlerinde delice bir kıvılcımla gülümsedi.

“Dedim ya işte. Canlı bir şeyler getir bana.”

Sonra o kuru, çırpı gibi elini delikanlının omzuna koydu.